

bibeholdtes indtil den endelige Redaction, saalydende:

§ 1.

Den med Besiddelsen af Lehn samt med complete Sædegaarde og visse andre Eiendomme forbundne Ret til Skiftehold med tilhørende Overformynderibestyrelse, derunder den indbefattet, der paa det kongelige Fordegods har været udøvet, deels af Amtsforkvaltere, deels af Godsinspecteurer eller Forvaltere, opføres fra 1ste Januar 1851 og overtages da i Herrederne og de kongelige Birker af de deri beskaffede Retsbetjente, hvorimod det for de hidtil saakaldte private Birkers Vedkommende overlades til Regjeringen, i hvert enkelt Tilfælde at anordne, hvorvidt de omhandlede Forretninger skulde overdrages til de i disse Birker ansatte Birkebetjente eller til den vedkommende Herredsfoged og Skriver.

vedtoges med 63 Stemmer mod 7.

Formanden satte derefter Lovudkastets § 2 med det til samme stillede Forslag under Forhandling, men da Ingen begjærede Ordet fikred man strax til Afstemning, efterat Scholer paa derom af Formanden gjort Forespørgsel havde erklæret, at han vedblev det af ham stillede, paa Afstemningslisten under Nr. 7 opførte Forslag.

Afstemningen gav følgende Resultat:

1) Nr. 7) Scholers Forslag:

At § 2 andet Membrum kommer til at lyde saaledes: „og overtages da disse Forretninger ligeledes af vedkommende Sogneforstanderskaber“.

forkastedes med 64 mod 11 Stemmer.

2) Nr. 8, Paragraph 2 saalydende:

„Fra første Januar 1851 ophører ligeledes den Forpligtelse, der hidtil har paahvilet Lehnbesiddere og Godsleiere samt Bestyrerne af visse offentlige Stiftelser til at forestaae Lægsbæset paa de dem underliggende Godser, og overtages da disse Forretninger af de i § 1 nævnte Embedsmænd“.

vedtoges eenstemmigt med 70 Stemmer.

Man gik over til Forhandlingen af Lovudkastets § 3.

Krieger: Jeg vilde tillade mig at retle det Spørgsmaal til det ærede Udvalg, om det

meget stærkt stod paa, at § 3 skulde udgaae. Jeg troer nemlig, at det efter Betsaffenheden af den i § 1 omhandlede Myndighed kan være ret hensigtsmæssigt udtrykkeligt at give Justitsministeriet den foreslaaede Bemyndigelse, da der ellers maaskee efter Grundloven og Udkastets § 1 vil udfordres kongelig Resolution til Afgjørelsen af alle saadanne Spørgsmaal.

Ordføreren: Ja, jeg maa oprigtigt tilsaae, at jeg for mit Vedkommende, da det Første er antaget, ikke har Noget imod, at § 3 bliver staaende; men jeg har ikke confereret derom med mine ærede Colleger, jeg veed ikke, hvad de ville sige derom; de ere begge tilstede.

Alberti: Marsagen til, at Udvalget har foreslaaet, at § 3 skulde bortfalde, er den, at denne Paragraph ansees aldeles overflødig ifølge den Bestemmelse i Grundloven, at Regjeringen foranstalter Lovenes Udøvelse. Derfor har man troet, at disse Ord i § 3: „Justitsministeriet har at foranstalte det Fornødne til Udøvelsen heraf“, kunde bortfalde. Udvalget har fremdeles meent, at Thinget eller Rigsdagen ingenlunde kan foreskrive, hvilket Ministerium der skal sætte den ene eller anden Lov i Udøvelse; det er Noget, som først bestemmes af Hans Majestæt Kongen i det Dieblit, han giver Loven Lovskraft ved sin Underkrift. Derneft har Udvalget meent, at Slutningen af Paragraphen, „at Justitsministeriet skal afgjøre alle i den Anledning opstaaede Spørgsmaal“, burde bortfalde for det Første fordi man troede, at Justitsministeriet derved fik en Bemyndigelse, som Thinget ikke med Føie burde give det. Naar Justitsministeriet nemlig skulde afgjøre alle af denne Lov opstaaede Spørgsmaal, saa ligger tillige deri, at Alle skulle acquiscere ved de Bestemmelser, som Justitsministeriet maatte afgive; men man kunde jo tænke sig, at der kunde komme Umyndige med Retskrav eller som vilde reise Retsvist i Anledning af den Maade, hvorpaa nærværende Lov bringes i Udøvelse, og nu har Udvalget meent, at, da Muligheden af Saadant dog ikke kunde benægtes, burde man ikke foregribe Domstolenes Afgjørelse af et saadant Spørgsmaal. Endvidere, og det har været det Afgjørende, hvorfor Udvalget har meent, at den sidste Deel af Para-